

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **M. B.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 9102/2020-MZE-14132 z 1. 4. 2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a správní řízení.

1. Státní zemědělský intervenční fond (dále jen „Fond“) rozhodnutím č. j. SZIF/2019/0585086 z 15. 10. 2019 zamítl žalobcovu žádost z 27. 5. 2015 o poskytnutí dotace na podopatření ošetřování travních porostů v rámci agroenvironmentálně-klimatických opatření pro rok 2015. Důvodem zamítnutí žádosti bylo nesplnění předepsané intenzity chovu hospodářských zvířat na dotčené půdě v kontrolním období

od 1. 6. 2015 do 30. 9. 2015 ve smyslu § 17 odst. 1 nařízení vlády č. 75/2015 Sb. (dále jen „**nařízení vlády**“). Fond uvedl, že podle § 17 odst. 5 nařízení vlády nezohlednil při výpočtu intenzity chovu koně uvedené v Deklaraci chovu koní (dále jen „**Deklarace**“), neboť ji žalobce podal v rozporu s § 17 odst. 4 nařízení až 3. 11. 2015, tedy po termínu stanoveném zákonem na 2. 11. 2015.

2. Proti touto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž zejména namítl, že se v říjnu 2015 třikrát pokoušel podat Deklaraci v listinné podobě, ale pokaždé byl Fondem odmítnut. Její odeslání v elektronické podobě nebylo z technických důvodů na straně Fondu možné, a nepodařilo se to ani pracovníci Fondu, Bc. L. Š., která se o to po tři dny také pokoušela. Přestože bylo provedeno asi 22 pokusů o podání Deklarace, žalobce uspěl až 3. 11. 2015, kdy systém přestal být zahlcen. Žalobce dodal, že koně samozřejmě nadále chová, a pokud by byla provedena jakákoli kontrola, musela by tuto skutečnost zjistit. Na podporu svých tvrzení předložil čestná prohlášení čtyř osob: své manželky, dcery, zaměstnance a jednoho dalšího chovatele.
3. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí Fondu potvrdil. K odvolacím námitkám uvedl, že Deklaraci je možné podat jediné v elektronické podobě, aby bylo možno ověřit, zda jednoho koně nedeklarují ve stejném období dva chovatelé. K pozdě zaslané Deklaraci nebylo možno přihlédnout, jelikož nařízení vlády nepřipouští prominutí zmeškání lhůty pro její podání. Příslušná evidence je přitom jediným zdrojem informací, z něž lze při posuzování žádosti vyjít. Ohledně údajné nefunkčnosti systému žalovaný konstatoval, že Fond ani žalovaný žádný výpadek systému nezaznamenali a o jeho funkčnosti svědčí také záznam žalobcovy aktivity. Žalobce vygeneroval celkem 36 datových sad, z nichž většina obsahovala chyby v označení koní, které se zjevně snažil napravit, ale tři sady (9662, 10401 a 10477) byly bezvadné. Žalobce je správně odeslal na Portál farmáře, ale opomněl učinit další potřebný krok – samotné podání na portálu Fondu, ačkoli na to příručka pro žadatele upozorňuje. Přitom pokud by byl žalobce u těchto tří sad poslední krok učinil, byl by podal Deklaraci včas. Žalovaný nepřisvědčil žalobcovu argumentu, že zaslat Deklaraci se nepovedlo ani pracovníci Fondu, Bc. Š., a to s poukazem na to, že za podání Deklarace odpovídá výlučně žadatel.

II. Argumentace účastníků řízení

4. Žalobce v žalobě připustil, že Deklaraci podal opožděně, ale setrval na tom, že dříve se mu to nepodařilo z technických důvodů na straně Fondu. Zdůraznil, že obsah uživatelské příručky plně pochopil a věděl, že podání Deklarace musí dokončit na Portálu farmáře, o čemž svědčí i to, že se mu to 3. 11. 2015 nakonec podařilo. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že se mu nepodařilo Deklaraci vyplnit z důvodu nemožnosti duplicitního zápisu jednoho koně. Tuto vadu systému podle jeho názoru potvrdila také svědkyně Š. a nelze ji klást k žalobcově tíži. V dalších letech už duplicitní zápis možný byl, tudíž by se žalobce do podobné situace znova nebyl dostal, a jsou tak splněny podmínky pro aplikaci výjimky z důvodu zásahu vyšší moci ve smyslu § 34 odst. 1 nařízení vlády. Žalovaný pochybil, pokud tuto argumentaci nezohlednil. Včasné nepředložení Deklarace pak nutně nemusí být důvodem pro neposkytnutí dotace, neboť podle § 17 odst. 5 nařízení vlády lze koně zohlednit také na základě kontroly na místě. Tu provedla u žalobce v březnu 2016 KEZ o.p.s., tedy akreditovaná certifikační a kontrolní organizace, a nezjistila žádné změny oproti kontrole z května 2015. Žalobce též označil za formalistické, že podmínkou pro vyplacení dotace je deklarování skutečností, které mohou správní orgány zjistit ze svých

databází o počtech a chovu koní. Kromě toho žalobce namítl, že Deklaraci lze podat také písemně, neboť § 17 odst. 4 nařízení v tomto ohledu odporuje ustanovení § 8 zákona č. 256/2000 Sb., o státním zemědělském intervenčním fondu.

5. Žalobce dále poukázal na některá procesní pochybení žalovaného. Jedním z podkladů pro rozhodnutí byl výslech Bc. Š., o němž nebyl žalobce nijak vyrozuměn a jež z neznámých důvodů provedl Fond, ačkoli k tomu došlo až v průběhu odvolacího řízení. Naproti tomu vůbec nebyl proveden výslech žalobcem navržených svědků. Žalobce se též ohradil proti vyznění výpovědi svědkyně Š., že mu měla umožnit přihlásit se do aplikace na svém počítači; žalobce označil takový popis událostí za absurdní řka, že celou dobu seděl na druhé straně stolu. Všechny 36 údajně rozpracovaných verzí Deklarace musela vytvořit paní Š., a žalobci není jasné, proč tedy Deklaraci na Portálu farmáře také definitivně nepotvrdila. Žalobce dodal, že se s daným problémem zjevně nepotýkal sám, o čemž svědčí značné fronty žadatelů na pracovišti Fondu v Ch. Systém byl tedy zjevně přetížen a vše „zázračně“ opadlo až 3. 11. 2015, kdy žalobce Deklaraci úspěšně podal. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na správnosti svého postupu a obsáhle se vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům, které nepovažuje za důvodné. Poukázal na výsledky svého šetření, podle nichž byl elektronický systém funkční, o čemž nejlépe vypovídá aktivita žalobce, jenž v něm vytvořil celkem 36 datových sad. Naprostá většina z nich obsahovala chyby, a to nikoli duplicitní koně, nýbrž nesprávné životní čísla jednotlivých zvířat. Žalovaný také zdůraznil, že za včasné podání Deklarace byl odpovědný výhradně žalobce a nelze svádět vinu na pracovníci Fondu, která se mu snažila pomoci. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

7. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a nezjistil při tom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
8. Při jednání konaném 26. 4. 2022 účastníci stručně zopakovali obsah svých dřívějších podání a setrvali na svých procesních návrzích.
9. Soud při jednání zamítl návrhy na provedení těchto důkazů: Inspekční zpráva o kontrole provedené v březnu 2016 společností KEZ o.p.s.; záznam o pastvě; rekapitulace výsledků inspekce. Stejně tak zamítl návrh na provedení důkazu výsledkem žalobce a svědků: Bc. Š., M. B., K. B., A. M. a J. V.
10. Úvodem hodnocení věci samé soud předeseílá, že skutkově a právní totožnou situaci, avšak v rámci jiného dotačního titulu, již posuzoval ve třech jiných řízeních. Rozsudkem č. j. 11 A 110/2017-37 z 19. 4. 2018 žalobcově žalobě vyhověl a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení za účelem doplnění dokazování. V reakci na tento rozsudek provedl žalovaný šetření, z něž vycházel ve svých dalších rozhodnutích, včetně toho nyní přezkoumávaného. Rozsudkem č. j. 11 A 247/2018-59 z 20. 6. 2019 zdejší soud žalobu (takřka totožnou s tou nyní projednávanou) zamítl, a stejně učinil také v rozsudku č. j. 3 A

191/2016-59 z 26. 3. 2020. Desátý senát se závěry vyslovenými v těchto rozsudcích souhlasí, neshledal důvod se od nich odchýlit, a proto z nich v tomto řízení vychází a v podrobnostech na ně odkazuje.

11. Jednou z podmínek pro poskytnutí dotace na podopatření ošetřování travních porostů v rámci agroenvironmentálně-klimatických opatření podle nařízení vlády je udržování určité intenzity chovu hospodářských zvířat každý den kontrolního období od 1. 6. do 30. 9. příslušného kalendářního roku (§ 17 odst. 1). Chová-li žadatel v kontrolním období koně, jako to byl žalobcův případ, doručí Fondu do 31. 10. příslušného kalendářního roku za toto kontrolní období mimo jiné elektronickou deklaraci chovu koní, která je vytvořena na základě údajů z registru koní v hospodářství vedeného v informačním systému ústřední evidence; deklarace chovu koní obsahuje údaje o počtu chovaných koní přepočtených na velké dobytčí jednotky podle přílohy č. 13 k tomuto nařízení a kategorii chovaných koní [§ 17 odst. 4 písm. b)].
12. Podle § 17 odst. 5 nařízení vlády platí, že nedoručí-li žadatel Fondu opis registru koní v hospodářství a deklaraci chovu koní podle odstavce 4 ve stanoveném termínu, koně se při výpočtu intenzity chovu hospodářských zvířat nezohlední, pokud není kontrolou na místě zjištěn stav odůvodňující jejich zohlednění.
13. V roce 2015 připadl 30. říjen na sobotu, proto bylo posledním dnem pro doručení Deklarace Fondu pondělí 2. 11. 2015. Mezi účastníky řízení není sporu o to, že žalobce doručil Deklaraci za příslušné kontrolní období Fondu 3. 11. 2015, tedy až po uplynutí zákonné lhůty. Fond v důsledku toho nezohlednil koně vykázané v Deklaraci při výpočtu intenzity chovu hospodářských zvířat a podmínky pro poskytnutí dotace nepovažoval za splněné. Zároveň je nesporné, že žalobce se o vytvoření a zaslání elektronické Deklarace pokoušel již před uplynutím lhůty, konkrétně ve dnech 30. 10. a 1. 11. 2015, a to i za pomoci pracovnice Fondu v Ch., Bc. L. Š., avšak neúspěšně.
14. Účastníci řízení se přou o to, co bylo příčinou nezdaru těchto snah. Soud má přitom za to, a v tom se s ním shoduje i žalovaný, že nebylo-li by možné Deklaraci v uvedených dnech vinou nefunkčnosti elektronického systému objektivně podat, nebylo by při vyřizování žádosti o dotace možné klást jednodenní zmeškání lhůty k žalobcově tíži.
15. Právě řečené platí tím spíš, že Deklaraci je možné dle platné právní úpravy podat jen elektronicky. Výslovně to stanoví § 17 odst. 4 písm. b) nařízení vlády, a odchýlnou úpravu ve vztahu k Deklaraci neobsahuje ani žádný předpis vyšší právní síly. Nařízení vlády je prováděcím předpisem jednak k zákonu č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu, jednak k zákonu č. 252/1997 Sb., o zemědělství, a bylo v kompetenci vlády, aby v něm upravila mimo jiné formu podání Deklarace. Žalobce svůj opačný názor opírá o § 8 zákona č. 256/2000 Sb., ale toto ustanovení (ani žádné související) danou materii vůbec neupravuje.
16. Ostatně jak zdejší soud konstatoval již v bodu 42 rozsudku č. j. 11 A 247/2018-30 z 20. 6. 2019, elektronický systém podávání žádostí a deklarací chovu koní je zakotven v přímo použitelném předpisu evropského práva, konkrétně v člancích 67 a 68 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, ze 17. 12. 2013, o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky (dále jen „nařízení č. 1306/2013“). Toto nařízení přímo ukládá každému členskému státu zavést a provozovat integrovaný administrativní a kontrolní systém, který obsahuje počítačovou databázi, systém identifikace zemědělských pozemků, systém identifikace a evidence platebních nároků, žádosti o podporu a žádosti o

platbu, integrovaný kontrolní systém a jednotný systém identifikace každého příjemce podpory, který předloží žádost o podporu nebo žádost o platbu.

17. Zdejší soud v právě citovaném rozsudku podotkl, že otázkou důvodnosti případného odepření přijetí Deklarace v listinné podobě by bylo nezbytné zabývat se pouze v případě, že systém elektronického podávání Deklarací prostřednictvím dálkového přístupu skutečně nebyl funkční. K takovému závěru však jedenáctý senát nedospěl, a stejně je tomu také v nynější věci. Pro úplnost soud nicméně poznamenává, že také listinný dokument je třeba podat správním orgánu řádnou formou, typicky poštou nebo na podatelnu, a není možné tak učinit jeho pouhým fyzickým předáním kterémukoli pracovníkovi Fondu, jenž k tomu není pověřen (v daném případě Bc. Š.), jako to chtěl podle svých tvrzení učinit žalobce.
18. Z obsahu správního spisu vyplývá, a mezi účastníky řízení je nesporné, že úspěšné podání Deklarace sestává z několika kroků. Nejprve je třeba v prostředí integrovaného zemědělského registru vygenerovat datovou sadu Deklarace, kterou je následně třeba odeslat na Portál farmáře. Zde je pak třeba podání Deklarace potvrdit, čímž dojde k jejímu odeslání do podatelny Fondu.
19. Žalovaný opřel svůj závěr o funkčnosti elektronického systému o výsledky šetření Odboru informačních a komunikačních technologií, zachycené ve zprávě z 30. 5. 2018 a ve výpisech jednotlivých datových sad. Vyplývá z nich, že žalobce – ať už osobně nebo prostřednictvím Bc. Š., které by za tím účelem ovšem musel poskytnout své jedinečné přihlašovací údaje – ve dnech 30. 9. až 3. 11. 2015 vytvořil celkem 36 datových sad (tři z nich až 3. 11. 2015), které obsahovaly různý počet koní nebo různá životní čísla jednotlivých zvířat. Jedna sada z 2. 11. 2015 byla později smazána, 30 sad bylo pouze uloženo v integrovaném zemědělském registru a pět sad bylo odesláno na Portál farmáře, kde mohly být následně úspěšně podány. Sady dat, které byly pouze uloženy, obsahovaly chyby v životních číslech jednotlivých zvířat, případně v nich byli zadáni koně, které už do systému dříve vložil někdo jiný (duplicita). Celkem tři sady vytvořené od 30. 10. do 2. 11. (9662, 10401 a 10477) žádné chyby neobsahovaly, byly v pořádku odeslány na Portál farmáře, a postačovalo už jen potvrdit jejich podání na tomto portálu.
20. Soud přisvědčuje žalovanému, že právě popsaná aktivita dokazuje funkčnost systému. Ten během tří dotčených dnů umožnil jen v žalobcově případě vytvoření několika desítek datových sad, a pokud se v nich nevyskytovaly žádné chyby, také jejich odeslání na Portál farmáře. Úspěšné vytvoření a odeslání několika datových sad na Portál farmáře (a nakonec také podání Deklarace 3. 11. 2015, jejíž věcnou správnost žalobce nijak nezpochybňuje) také vylučuje variantu, že žalobce nemohl Deklaraci podat z toho důvodu, že některé jeho koně už byl vložil do systému někdo jiný; v takovém případě by totiž úspěšné vytvoření a následné podání sady vůbec nebylo bývalo možné. Tato verze událostí je vyvrácena také skutečností, na niž upozornil žalovaný ve vyjádření k žalobě: z datových sad založených ve správním spisu vyplývá, že s výjimkou datové sady č. 1223 nebyly zjištěné chyby způsobeny duplicitou vloženého koně, nýbrž různými chybně vloženými údaji o konkrétních koních (chyby jsou v datových sadách vyznačeny červeně).
21. Za takto spolehlivě zjištěného skutkového stavu považoval soud za nadbytečné provádět dokazování výsledkem žalobce nebo navržených svědků: Bc. Š., M. B., K. B., A. M. a J. V.
22. V této souvislosti nelze přehlédnout, že žalobce si ve svých procesních podáních výrazně protiřečí. V doplnění odvolání ze 17. 11. 2019 tvrdil výlučně to, že podání Deklarace

„nebylo technicky možné“ a že „systém byl zahlcen“; obdobně jím předložená čestná prohlášení obsahují toliko nekonkrétní tvrzení o „nefunkčnosti systému“, z nichž není zřejmé, v čem měla nefunkčnost spočívat. Naproti tomu v části II. žaloby označil žalobce za důvod, proč se mu nepodařilo Deklaraci vyplnit, nemožnost duplicitního zápisu konkrétního koně; o této okolnosti však v odvolání těžko pochopitelně pomlčel. Právě kvůli této okolnosti, která mu znemožňovala žádost vyplnit a která implikuje, že přinejmenším jednu rozpracovanou datovou sadu vytvořil, se dle svých obrátil na Bc. Š. (čtvrtý odstavec zdola na straně 3 žaloby). To však odporuje jinému jeho tvrzení, podle něž všechny rozpracované verze Deklarace vytvořila Bc. Š., zatímco on sám ani jedinou z nich (odstavec 2 na straně 5 žaloby). Také ze správního spisu je zřejmé, že čtyři datové sady byly vytvořeny již ve dnech 30. 9. 2015 a 1. 10. 2015, tedy téměř měsíc před tím, než se žalobce vydal na pobočku Fondu v Ch. (některé z nich, na příklad sada 1543, v čase 19.18, tedy zjevně po úředních hodinách pracoviště Fondu), a musel je tedy nutně vytvořit právě žalobce. V části III. žaloby pak žalobce náhle spatřuje příčinu nemožnosti podat Deklaraci opět v přetížení systému (odstavec 4 na straně 5). Takto nekonzistentní a nepřesvědčivá obrana není v žádném případě s to zpochybnit zjištění správních orgánů.

23. Pro doplnění kontextu soud poznamenává, že nemožnost duplicitního zápisu konkrétního koně v roce 2015 nebyla chybou elektronického systému, nýbrž jeho vlastností, na čemž nic nemění jeho pozdější změna, v jejímž rámci byla kontrola duplicit posunuta až do fáze po podání Deklarace. Soud však již vyložil, že tato vlastnost nebyla důvodem, proč se žalobci nepodařilo Deklaraci včas podat, a proto nemá pro posouzení nynější věci žádný význam.
24. Z šetření provedeného žalovaným nepochybně vyplynulo, že systém byl ve sporné době funkční a opakovaně umožnil žalobci vytvoření sady, která neobsahovala chyby (ani duplicitní zvířata), stejně jako její odeslání na Portál farmáře. Tam však žalobce neučinil poslední nutný krok – konečné podání Deklarace (zaslání do podatelny Fondu). Příčinou žalobcova neúspěchu tak nebyla tvrzená nefunkčnost systému, ale nedokončení předepsaného postupu.
25. Vzniklou situaci tak nelze považovat ani za zásah vyšší moci. Ostatně i na takové situace právní úprava pamatuje, protože podle článku 4 nařízení č. 1306/2013, ve spojení s Nařízením komise v přenesené pravomoci EU č. 640/2014, musí příjemce dotace takovou okolnost písemně oznámit příslušnému orgánu spolu s příslušnými důkazy ve lhůtě patnácti pracovních dnů ode dne, kdy je oprávněn tak učinit. Takové oznámení však žalobce neučinil.
26. Obsah spisu neskýtá odpověď na otázky, co přesně se dělo při žalobcových návštěvách pracoviště Fondu v Ch.; zda žalobce poskytl přístupové údaje Bc. Š., nebo zda tato pracovnice propůjčila svůj pracovní počítač žalobci (obě tyto situace by byly poněkud nestandardní); a nakonec, proč Deklaraci neodeslala ani Bc. Š., pokud tomu nebránily technické příčiny. Teoreticky si lze představit řadu možných scénářů: od toho, že Bc. Š. neuměla se systémem dostatečně zacházet (sama uvedla, že do této části aplikace nemá přístup a že si nebyla jista jejím chováním), až po ten, že jí žalobce sdělil, nebo do systému sám zadal, nesprávné životní údaje koní, a proto nebylo možné datovou sadu bezvadně vytvořit a odeslat (k zadání nesprávných životních údajů koní v mnoha případech prokazatelně došlo). Tyto okolnosti nicméně nemají na posouzení věci vliv. Jelikož bylo prokázáno, že elektronický systém fungoval, bylo výhradně na žalobcově odpovědnosti,

aby Deklaraci včas podal, a této odpovědnosti by se nemohl zprostit ani v případě prokázání, že Deklaraci nebyla s to podat pracovnice Fondu.

27. Naproti tomu svědecká výpověď Bc. Š. neměla na výsledek správního řízení žádný vliv, neboť z ní žalovaný nijak nevycházel. Za této situace není relevantní ani procesní pochybení žalovaného, na které žalobce správně upozornil. V posuzované věci nebylo důvodu (snad jen s výjimkou zájmu na hospodárnosti řízení), aby výslech svědkyně proběhl namísto před odvolacím správním orgánem u správního orgánu prvního stupně, jenž už řízení nevedl. Daleko závažnějším pochybením však je, že žalobce nebyl o tomto výsledku předem vyrozuměn a nebylo mu umožněno klást svědkyni otázky. Žalovaný se je pokusil napravit tím, že zaslal žalobci protokol o výsledku svědkyně a poučil jej ve smyslu § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o jeho právu navrhopat další důkazy, činit další návrhy a nahlížet do spisu. Za tím účelem mu také stanovil lhůtu. Ani takový postup ovšem nemůže zbavit žalobce jeho procesního práva být o výsledku svědka včas vyrozuměn a klást mu otázky (rozsudek NSS č. j. 1 Azs 96/2005-63, č. 1181/2007 Sb. NSS z 21. 2. 2007). Jelikož se však žalovaný o obsah tohoto důkazu neopírá, nemůže procesní pochybení při jeho provedení způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
28. Žalobce v žalobě argumentuje také tím, že § 17 odst. 5 nařízení vlády umožňuje zohlednění jím chovaných koní rovněž na základě kontroly na místě, kterou u něj provedla v březnu 2016 společnost KEZ o.p.s. Toto tvrzení však žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil; učinil tak poprvé až ve správní žalobě, a soud se jím proto nemůže věcně zabývat. Zásadně totiž platí – s určitými výjimkami, zejména v oblasti správního trestání –, že soudní řízení správní není pokračováním správního řízení a správní soudy nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů dostatečně aktivní a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy (rozsudek NSS č. j. 10 Afs 352/2019-26 ze 4. 8. 2021 a judikatura citovaná v jeho bodě 26). V řízení o žádosti o poskytnutí dotace bylo na žalobci, aby případně tvrdil, že u něj byla provedena kontrola, jejíž výsledky lze použít pro výpočet intenzity chodu hospodářských zvířat. Jelikož tak neučinil, nemůže tuto svou pasivitu napravovat ve správní žalobě.
29. Soud proto považoval za nadbytečné zabývat se otázkami, zda kontrola provedená společností KEZ o.p.s. byla kontrolou ve smyslu § 17 odst. 5 nařízení vlády a zda případně bylo na překážku použití jejích výsledků, že byla provedena až po skončení kontrolního období. Z téhož důvodu soud také neprovedl navržené důkazy týkající se této kontroly. Jen pro úplnost pak soud dodává, že nařízení vlády neukládá správním orgánům povinnost provést kontrolu u každého chovatele, jenž nepodá Deklaraci v zákonem stanoveném termínu. Při soudním jednání žalobce bez bližších podrobností uvedl, že mu Bc. Š. přislíbila provedení kontroly. Toto tvrzení je značně neurčité a není zřejmé, co z něj žalobce vyvozoval. Avšak pokud by je soud vyhodnotil jako námitku existence žalobcova legitimního očekávání, že bude provedena kontrola, která zjistí skutečný stav jeho zvířectva, představovala by taková argumentace nový žalobní bod uplatněný až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, jímž by se soud nemohl pro opožděnost věcně zabývat.
30. Žalobce dále namítl, že Fond i žalovaný mohli získat údaje o jím chovaných koních „ze svých databází o počtech a chovu koní“, aniž upřesnil, jakou konkrétní databázi má na mysli. Lze se však domnívat, že šlo o evidenci podle zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů.

V ní se evidují údaje vyjmenované v § 23b odst. 3 zákona, a to v rozsahu stanoveném vyhláškou č. 136/2004 Sb. Rozsah údajů zapsaných v ústřední evidenci o koních, oslech a jejich křížencích je upraven v § 48 vyhlášky, a – jak správně podotkl žalovaný ve vyjádření k žalobě – jsou mezi nimi toliko údaje o chovateli, v jehož chovu se zvíře narodilo, a údaje o současném majiteli, nikoli však údaje identifikující aktuálního chovatele.

31. Tento údaj, nezbytný pro posouzení žádosti o poskytnutí dotace, získává Fond právě postupem upraveným v § 17 nařízení vlády. Jelikož žalobce podal Deklaraci až po zákonem stanoveném termínu, aniž mu v tom bránila nefunkčnost elektronického systému, Fond nemohl vzít údaje obsažené v Deklaraci při výpočtu intenzity chovu v úvahu.

IV. Závěr a náklady řízení

32. Jelikož soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. dubna 2022

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu